

Playlist

- in my head** – Ariana Grande ♥
- Hate Myself** – NF ♥
- Forever Winter (Taylor's Version)** – Taylor Swift ♥
- Bad Habits (Acoustic Version)** – Ed Sheeran ♥
- justified** – Kacey Musgraves ♥
- If I Ever Feel Better** – Phoenix ♥
- Unmiss You** – Clara Mae ♥
- Broken (Acoustic)** – Jonah Kagen ♥
- Wishful Thinking** – Gracie Abrams ♥
- Brown Eyes Baby** – Keith Urban ♥
- favorite crime** – Olivia Rodrigo ♥
- Clarity** – Vance Joy ♥
- Break My Heart Again** – Danielle Bradbery ♥
- This Time Is Right** – CVBZ & American Authors ♥
- Labyrinth** – Taylor Swift ♥
- One Life** – James Bay ♥
- You Let Me Down** – Alessia Cara ♥
- No Se Va** – Morat ♥
- Goodbye** – Mimi Webb ♥
- Time** – NF ♥
- When We Were Young** – Adele ♥
- I Won't Give Up** – Jason Mraz ♥
- ADMV** – Maluma ♥

HOOFDSTUK EEN

Alana

Als ik had geweten dat dit de laatste nacht van mijn leven zou worden, dan had ik wel sexyer ondergoed aangetrokken. Of in elk geval iets netters dan dit bijeengeraapte pyjamasetje vol gaten en vlekken.

Mijn moeder kijkt nu waarschijnlijk hoofdschuddend toe vanuit de hemel en vraagt zich af wat ze in mijn opvoeding verkeerd gedaan heeft.

Perdona me, Mami. Debería haberle escuchado.

Ik maak snel een kruisteken en richt dan mijn pistool op de gestalte in de deuropening. Mijn hart klopt in mijn keel. Steeds sneller volgen de slagen elkaar op. 'Ik tel tot vijf, dan schiet ik. Dus zorg dat je dan mijn huis uit bent. Een... Twee...'

'Fuck.' Er bonst iets zwaars tegen de muur, dan hoor ik een schakelaar klikken en is de hal felverlicht.

Mijn greep op het pistool verstevigt zich als ik oog in oog sta met de persoon die ik nooit meer had gedacht te zien. Onze blikken botsen. Zijn blauwe ogen dwalen als een onzichtbare streling over mijn gezicht en sturen een golf van warmte door mijn lichaam.

Ik kan het niet helpen. Ondanks alle alarmbellen die tekeergaan in mijn hoofd, kunnen mijn ogen niets anders doen dan de volledige 1,93 meter Callahan Kane opnemen. Alles aan hem voelt vertrouwd,

tot en met de zeurende pijn in mijn borst die altijd is gebleven, ook toen hij zelf allang weg was.

De nonchalante glimlach.

Het weerbarstige dirty blonde haar, altijd in de war en smekend om een kam.

De ogen in de kleur van de heldere hemel, fonkelend als het meer in de middagzon.

Het is meer dan zes jaar geleden dat ik hem voor het laatst zag. Zes lange jaren die me hard genoeg hebben gemaakt om in te zien wat deze verleidelijke man werkelijk is.

Gevaarlijk.

Hoe hard hij ook zijn best doet om zijn charmante façade op te houden, de haarscheurtjes zijn zichtbaar voor wie goed kijkt. Hij gunt de rest van de wereld niet graag een blik op de gebroken man achter het masker. En hoewel dat in eerste instantie juist mijn interesse wekte, werd het uiteindelijk mijn ondergang.

Ik was drieëntwintig toen hij mijn hart brak, maar de pijn is vers alsof het gisteren gebeurd is. Maar in plaats van het verdriet weg te drukken, gebruik ik het als brandstof voor mijn woede.

‘Wat doe jij hier?’ snauw ik.

Zijn glimlach verdwijnt even, springt dan onmiddellijk weer op zijn plaats. ‘Ben je niet blij om me te zien?’

Ik wenk hem met mijn vrije hand. ‘Dolgelukkig. Waarom kom je niet wat dichterbij? Dan kan ik beter richten. Het zou toch jammer zijn als ik een vitaal orgaan miste.’

Zijn ogen bewegen van mijn gezicht naar het pistool in mijn hand. ‘Weet je wel hoe je met dat ding moet omgaan?’

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. ‘Zullen we het eens uitproberen?’

‘Hoe kom je eraan?’

‘Cadeautje van mijn moeder.’ Mijn borstkas zwelt op.

Verbijsterd trekt hij zijn wenkbrauwen op. ‘Heeft señora Castillo een pistool voor je gekocht? Hoe dat zo?’

Ik laat het pistool zakken en zet de veiligheidspal om. ‘Volgens haar moet een vrouw twee dingen zijn: gewapend en gevaarlijk.’

Zijn mond valt open. ‘Ik dacht altijd dat ze ons alleen maar bang probeerde te maken met haar praatjes over wapens.’

‘Niet iedereen is opgegroeid in een veilige buitenwijk in Chicago, met nanny’s en keukenpersoneel.’

‘Maar ook niet in een charmant vakantieplaatsje, waar de politie in ruil voor een fles whisky en een kraakvers briefje van honderd graag een oogje dichtknijpt.’

Ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Sheriff Hank is vorig jaar met pensioen gegaan.’

‘Oei. Slecht nieuws voor het plaatselijke gilde van jeugdgedelinquenten.’ Zijn grijns wordt nog breder.

Duizenden vlinders stijgen op in mijn buik. Na zes jaar gevangenschap breken ze eindelijk uit hun cocons en mijn maag maakt de ene salto na de andere.

Hij heeft je hart gebroken. Vergeet dat niet.

Mijn schouders verstrakken. ‘Ga je nog uitleggen wat je om deze tijd in mijn huis komt doen, of blijven we hier zo staan?’

‘Jouw huis?’ Er verschijnt een rimpel op zijn voorhoofd. ‘Ik ben bang dat je je vergist. Ik begrijp best dat jullie hier van opa mochten blijven wonen zodat je moeder een beetje op het pand kan letten, maar dat maakt je nog geen eigenaar.’

Een beetje op het pand letten is wel héél zwak uitgedrukt. Mijn moeder hield van dit huis alsof het van haarzelf was, vanaf het moment dat Brady Kane haar aannam om zijn zomerhuis te beheren en op zijn kleinkinderen te passen.

En toch heeft hij het aan jóú nagelaten, niet aan háár.

Er trilt iets in mijn borst. ‘Volgens de eigendomsakte is dit huis toch echt van mij.’

Hij verstrakt over zijn hele lichaam. ‘Wat bedoel je?’

‘Dat is iets tussen je opa en mij.’

‘Tja, ik kan het hem zelf niet meer vragen, dus als je zo vriendelijk zou willen zijn om het uit te leggen?’

De zeurende pijn in mijn hartstreek wordt erger. ‘Hij heeft verklaard dat dit huis mijn eigendom is en dus heb ik het recht om iedereen overhoop te schieten die daaraan twijfelt.’

Ik probeer er niet naar te kijken, maar ik zie de spieren onder zijn overhemd bewegen wanneer hij zijn armen over elkaar doet. ‘Nu weet ik zeker dat je liegt. Opa had een hekel aan wapens.’

‘Hoe verklaar je die verzameling op zolder dan?’

Hij wrijft over zijn kin. ‘Waar heb je het over?’

Ik houd mijn hoofd schuin. ‘Misschien kende je je opa niet zo goed als je dacht.’

‘O, en jij wel zeker?’ Hij grinnikt op een nogal neerbuigende manier.

Ik til mijn kin op. ‘Tot hij dat ongeluk kreeg en in coma raakte, kwam hij hier elke zomer. Dus ja, ik denk dat ik hem beter kende dan de kleinzoon die zelfs te belazerd was om hem op zijn verjaardag te bellen.’

Zijn ogen dwalen af. ‘We waren niet echt *on speaking terms*, de laatste jaren voor zijn dood.’

‘Goh, hoe zou dat nou komen?’ vraag ik met druipend sarcasme.

Hij wrijft zich achter in zijn nek. ‘Ik heb veel fouten gemaakt, de laatste keer dat ik hier was.’

‘Zoals iets beginnen met mij?’

Er trilt iets in zijn kaak. ‘Klopt. Dat had ik niet moeten doen.’

Het voelt alsof Cal mijn borst doorklieft met een groot, gekarteld mes, al weet ik mijn gezicht keurig in de plooi te houden. Dat is een vaardigheid die ik in de loop der jaren geperfectioneerd heb.

‘Precies.’ Mijn greep op de kolf van het pistool verstevigt zich weer.

‘Sorry dat ik onze vriendschap heb verpest.’

Het onzichtbare mes draait rond, graaft zich dieper in mijn vlees. ‘Dat wij een relatie kregen, dat heeft onze vriendschap niet verpest. Jouw verslavingen wel.’

Pijnstillers. Alcohol. Seks. Cal gebruikte het allemaal om te ontsnappen aan de demonen in zijn hoofd. En ik was te verblind door verliefdheid om het in de gaten te hebben.

Je moet het jezelf niet kwalijk nemen. Hij kon het zó goed verbergen.

Zo probeer ik mezelf gerust te stellen, maar eigenlijk geloof ik het niet echt. Slikken valt me zwaar, aangezien mijn keel dichtzit door jaren van onderdrukte emoties.

De botstructuur van zijn gezicht wordt nog scherper wanneer hij zijn kaken op elkaar klemt. ‘Geloof het of niet, maar ik ben niet helemaal hierheen komen rijden om te discussiëren over ons verleden.’

‘Waarom dan wél?’ Van de honderd vragen die ik hem zou willen stellen, is dit de veiligste.

‘Ik kom het huis bekijken.’

‘Na zes jaar? Waarom?’

‘Omdat ik het ga verkopen.’

Ik knipper een paar keer ongelofelijk met mijn ogen. ‘Nee. Vergeet het maar.’

‘Lana...’ Dat oude koosnaampje stuurt een vonk van herkenning door mijn verdorde hart.

Geen wonder dat hij je die vorige keer zo makkelijk kon krijgen. Eén sufnaampje en je laat alle voorzichtigheid varen.

‘Zo heet ik niet.’ Mijn lippen vormen een horizontale streep.

‘Alana,’ corrigeert hij zichzelf met een frons. ‘Ik weet niet wat opa precies gezegd heeft, maar je hebt hem vast verkeerd begrepen.’

‘Vast. Wie zegt dat jij het niet verkeerd begrepen hebt?’

Zijn ogen vernauwen zich. ‘Nu doe je gewoon moeilijk om het moeilijk doen.’

‘Beter dan naïef en dom, zoals toen.’

Hij negeert de opmerking en gaat verder. ‘We kunnen dit heel eenvoudig oplossen. Waar heb je die akte?’

Ik denk snel na. Kan het kwaad om te doen wat hij vraagt?

Hoe eerder je hem de eigendomsakte laat zien, hoe eerder hij weg is.

‘Oké. Ik ga hem zoeken.’ Ik loop naar de trap, maar kijk nog één keer om. ‘Blijf daar staan.’

‘Ja, ja, anders schiet je me neer. Ik begrijp het.’

Ik wil iets ad rem terugzeggen, maar ik hou me in. Dat is het probleem met Cal. Eén grapje, één lachje en je bent spontaan vergeten dat je boos op hem was. Het is zijn superkracht. Het is mijn kryptoniet.

Je bent nu beter voorbereid.

Dat hoop ik dan maar.

Ik ren naar boven en berg eerst het pistool op in de kluis. Daarna blader ik door mijn papieren en vind de akte al snel, weggestopt tussen een paar andere belangrijke documenten.

Cal werpt snel een blik op mijn handen wanneer ik weer naar beneden kom. ‘Ongewapend?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik ken vijf verschillende manieren om een man met blote handen te doden, dus ach...’

Zijn gebronsde gezicht wordt bleek. ‘Grapje, toch?’

Was het maar zo. Mijn moeder heeft me een keer in de zomervakantie naar mijn oom in Colombia gestuurd, die geen idee had wat hij met me aan moest. En dus liet hij me maar op de boerderij werken en leerde hij me mixed martial arts. Toen ik na een maand terugkwam, kon ik de grootste kerels tegen de grond werken en had ik genoeg survivalvaardigheden om mee te kunnen doen aan Expeditie Robinson.

Ik leg de akte op het tafeltje in de hal en wijs op Brady's handtekening. 'Daar. Precies zoals ik zei.'

Cal doet zijn best om afstand te houden wanneer hij bij het tafeltje komt staan om de akte te bekijken. Maar als hij zijn gewicht van zijn ene naar zijn andere been verplaatst, raken onze armen elkaar toch en giert er een golf van energie door mijn lijf. Snel doet hij zijn armen achter zijn rug, maar het gevoel van zijn aanraking blijft. Het is zes jaar geleden, maar mijn lichaam reageert op hem alsof hij pas een dag weg is.

Ik begin me steeds meer zorgen te maken.

Cal schudt zijn hoofd wanneer hij het document heeft gelezen. 'Sorry, maar dit is verouderd.' Hij wijst naar de datum naast Brady's handtekening. 'Deze akte is van voordat hij het testament wijzigde.'

'Heeft hij zijn testament gewijzigd?'

'Kort voor het ongeluk, ja.'

Mijn keel voelt aan alsof Cal zijn handen eromheen heeft geslagen en erin staat te knijpen.

Nee. Dit kan niet. 'Dan bel ik nu meteen zijn jurist. Laten we dit maar snel ophelderen.' En ik sta al met één voet op de trap.

Cal kijkt op zijn – zo te zien dure – horloge. 'Het is zowat middernacht. Ik denk niet dat Leo nu nog opneemt.'

Ik vloek zachtjes.

Hij stopt zijn handen in zijn broekzakken. 'Ik bel hem morgenochtend wel. Ik wil dit graag geregeld hebben voordat de makelaar langskomt.'

'Een makelaar? Wat komt die doen?'

'Mij helpen het huis te verkopen natuurlijk.'

'Welk gedeelte van "ik verkoop mijn huis niet" begrijp je niet?'

‘Het gedeelte waarin je beweert dat het jouw huis is, om maar eens iets te noemen.’

Ik bal mijn vuisten om te voorkomen dat ik hem naar de strot vlieg.

Even dwalen zijn ogen naar mijn handen, dan keren ze terug naar mijn gezicht. ‘Ik stel voor dat we er voor vandaag mee ophouden. We kunnen het beter laten rusten totdat we Leo gesproken hebben.’ De voordeur kraakt als hij hem opendoet.

‘Niet zo snel.’ Ik steek mijn hand uit. ‘Eerst mijn sleutel terug.’

Hij negeert me en sleept een grote koffer naar binnen. ‘O, maar ik ga niet weg hoor.’

‘Hier kun je niet blijven,’ stamel ik.

‘Waar moet ik dan heen?’

‘In het motel op Main Street is vast nog wel iets vrij. Ik heb gehoord dat ze er tegenwoordig zelfs wifi en kleuren-tv hebben.’

Zijn lippen gaan van elkaar. ‘No way. Weet je niet dat ze daar ooit een seriemoordenaar hebben opgepakt?’

Ik rol met mijn ogen. ‘Stel je niet aan. Die had niet eens vermoord in het motel zelf.’

‘O, nou, dat is een hele opluchting.’

‘Mama, wie is dat?’ roept Camila vanaf de overloop. Met haar grote blauwe ogen onderzoekt ze Cal kort voordat ze mij weer vragend aankijkt.

Ik probeer zo nonchalant mogelijk te doen. ‘Niemand. Ga maar weer naar bed.’

Cal krijgt ogen als schoteltjes en kijkt afwisselend van Cami naar mij. ‘Wie de fuck is dat en waarom noemt ze jou mama?’

‘Niet vloeken waar mijn kind bij is,’ fluister ik sissend.

‘Jouw kind? Hoe oud is ze?’ Cal doet een paar stappen achteruit en struikelt bijna over zijn eigen voeten.

‘Ik ben vijf!’ Cami houdt haar hand omhoog alsof ze iemand een high five wil geven.

Alle kleur verdwijnt uit zijn gezicht en hij zoekt steun tegen de muur. ‘Vijf? Dat is... Dan is ze... Dan hebben we...’

‘Het is niet...’ Voordat ik mijn zin kan afmaken, draaien zijn ogen weg, beginnen zijn benen te trillen en zakt hij langzaam in elkaar.

‘Shit!’ Ik probeer hem te grijpen, maar onze ledematen raken in elkaar verstrengeld en hij sleurt me mee in zijn val.

De lucht wordt uit mijn longen gedrukt als ik op de hardhouten vloer terechtkom. Cals hoofd belandt op mijn buik, wat meer pijn doet dan verwacht, maar wat in elk geval ook zijn val een beetje breekt. Maar dan rolt het hoofd onverwachts van mijn schoot en belandt alsnog met een bonk op de vloer. Volkomen bewegingloos blijft Cal liggen.

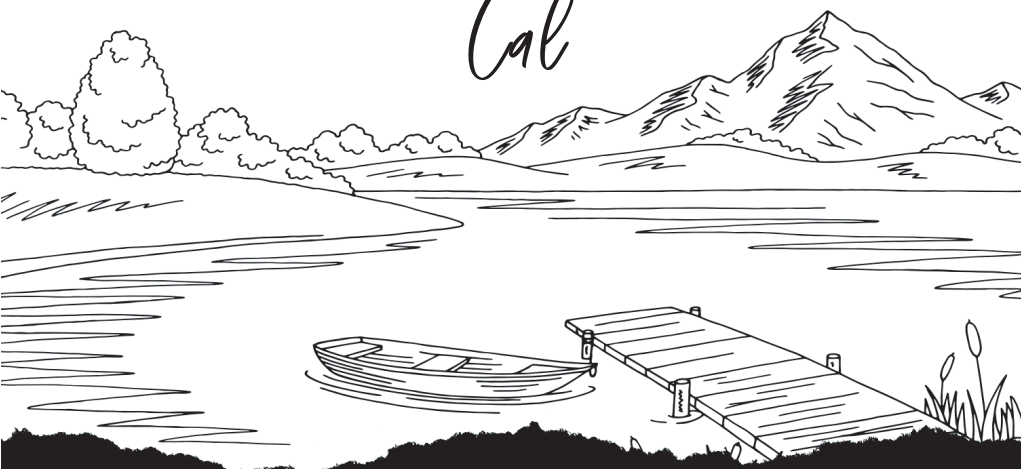
‘Fuck. Dat zal pijn doen.’ Ik rol zijn slappe lichaam naar me toe en neem zijn hoofd in mijn schoot.

‘Oohh, mama! Nu moet je geld in de vloekpot doen.’

Die pot is wel de minste van mijn zorgen nu Callahan Kane terug in mijn leven is, inclusief zijn levensgevaarlijke glimlach en een enorm probleem.

HOOFDSTUK TWEE

Cal

Ik moet een paar keer met mijn ogen knippen voordat ik in de wazige wolk boven me langzaam een plafondlamp begin te herkennen. Na een minuut of wat is mijn zicht weer helemaal helder, al blijft de mist in mijn hersenen nog even hangen.

Wat doe ik op de grond?

‘Gelukkig, je bent er weer. Hoe voel je je?’ Lana buigt zich over me heen. Haar golvende, donkere haar strijkt over mijn gezicht en kriebelt op mijn huid. Ik ruik kaneel, wat herinneringen oproept aan al die zomeravonden dat we koekjesdeeg zaten te snoepen op de aanlegsteiger terwijl we eigenlijk allang thuis hadden moeten zijn. Ondanks het feit dat ik probeer niet te diep in te ademen, word ik opnieuw getraakteerd op een dosis kaneel.

Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst van Lana gedroomd heb. Is het maanden geleden? Jaren? Deze keer is de droom levendiger dan anders. Ik kan de kleinste details onderscheiden, zoals het hartvormige moedervlekje in haar hals en het litteken boven de gewelfde bovenlip.

Ik strek mijn hand uit en raak het vage witte streepje boven haar

mond aan, wat een tinteling teweegbrengt in mijn vingertoppen. De wereld om me heen bestaat niet meer als haar blik de mijne kruist.

God. Die ogen.

Hun bruine kleur doet me denken aan de aarde vlak na de regen, zo donker dat het bij een bepaalde lichtval bijna zwart is. Het is de mooiste kleur die ik ken, al deed Lana er zelf altijd bescheiden over.

Ze ademt scherp in als ik met mijn duim per ongeluk over haar onderlip strijk.

‘Niet doen.’ Snel draait ze haar gezicht weg.

Rillend onderga ik de pijnscheut die door mijn hoofd gaat. Het lijkt wel of mijn schedel doorboord wordt.

Je droomt niet, sukkel.

‘Sorry. Ik wilde je geen pijn doen.’ Ze tilt mijn hoofd van haar schoot. ‘Hoeveel vingers steek ik op?’

‘Drie,’ grom ik.

‘Welke dag is het vandaag?’

‘3 mei.’

‘Waar zijn we nu?’ Vonken schieten langs mijn wervelkolom wanneer ze haar nagels over mijn hoofdhuid laat gaan.

‘Verdomme,’ kreun ik.

‘Deed dat pijn?’ Ze doet het nog eens. Mijn huid brandt onder haar vingers. De hitte verspreidt zich in een razend tempo door mijn aderen.

‘Stop maar. Het gaat nu weer.’ Ik kruip bij haar vandaan en ga tegen de verste muur zitten. De kruidige kaneelgeur van haar bodywash hangt nog in mijn kleren. Aan deze onweerstaanbare geur was ik jaren verslingerd.

Ik adem nog eens diep in. Kennelijk pijnig ik mezelf graag.

God, wat ben je toch een sneu geval. Gefrustreerd bonk ik met mijn hoofd tegen de muur. Ik heb er direct spijt van.

‘Hier, meneer. Voor de pijn.’

O, shit.

Alana heeft een dochter. Een vijfjarige dochter met goudblond haar en grote blauwe ogen die griezelig veel op de mijne lijken. Nu ik op de grond zit, zijn we bijna even groot. Ze steekt zelfs iets boven me uit.